Tak til formanden for et god beretning. Samtidig tak for et godt samarbejde i den forløbne periode. Nogen fristes måske til at betragte samarbejdet mellem Socialdemokratiet og fagbevægelsen som noget så naturligt og givent, at der ikke er grund til at hæfte sig specielt ved det.
Jeg synes imidlertid, der er grund til at hæfte sig ved, at der er forskel på det traditionelle samarbejde mellem Socialdemokratiet i regeringsposition og de faglige organisationer - og_ en situation, hvor den samlede arbejderbevægelsen er i opposition. - Det sidste giver sværere vilkår.
Jeg synes derfor, vi med tilfredshed kan notere, at vi har klaret problemerne. Vort samvirke har fungeret - også under de nye vanskelige forhold - endda med markante politiske resultater til følge.
I antal har resultaterne ganske vist været for få, men enhver landvinding på den nuværende, umulige politiske baggrund, må betragtes med ekstra stolthed.
Fagbevægelsen havde været ilde stedt, hvis ikke vi - gennem samarbejdet med Socialdemokratiet - havde haft muligheden for at værne os mod de værste resultater af 6 års borgerligt styre. - Det skal I have tak for!
Vurderer vi i øvrigt den samlede kongresperiode, er det værd at bemærke, at selv om vi har haft et konstant borgerligt flertal - og statsministerens navn har været det samme - har væsentllige forandringer fundet sted undervejs.
Man kan vel ligefrem tale om, at vi har været iagttagere til en jævnt fremadskridende krakelering af de borgerlige partier.

For fagbevægelsen var det en klar tilfredsstillelse, at vi oven i det skæve og ukyndige løndiktat fra 1985 kunne gennemføre frie forhandlinger på arbejdsmarkedet i 1987 - og få et godt resultat ud af det. Det lykkedes ikke regeringen at demonstrere, at fagforeningerne var noget forældet, der havde overlevet sig selv. - Tværtimod.
Den næste markante begivenhed var aftalerne i december 1987. På fornem vis gik Socialdemokratiet ind i en finanslovsaftale, der på én gang var udtryk for den nødvendige og ansvarlige politik - og sikrede den sociale genopretning, som var så tvingende nødvendig. - Et smukt og klart bevis på, at Partiet kendte sin besøgelsestid!!
Da vi i november sidste år havde kongres i LO, var der delegerede, der mente, at vi i vor kongresudtalelse klart skulle tage afstand fra trepartsdrøftelser og opfordre

Socialdemokratiet til at stemme nej til den kommende Finanslov. - Forslagene blev afvist med argumentationen om, at vi først måtte søge vor indflydelse - inden vi kunne tage stilling.
Set i bakspejlet må vi unægtelig prise os lykkelig for, at vi indtog dén holdning. - Hvad havde vi ikke påtaget os ansvaret for, hvis vi på forhånd havde afskrevet de forhandlinger, som førte til finanslovsaftalerne i december sidste år?
Lad mig bruge det som et konkret eksempel på, at vi ikke skal være bange for at prøve vore kræfter. Det er kun på den måde, vi får hentet gode resultater hjem!
Finanslovsaftalerne stod imidlertid ikke alene. - De hang tæt sammen med den samlede løsning omkring omlægningen af arbejdsgiverafgifterne og eksportpakken. Her var fagbevægelsen også involveret.
Denne løsning, der indebar en konkurrenceevneforbedring på 7-8 pct. var et produkt af et 3-parts-udvalgs-arbejde, regeringen havde indbudt til.
Ingen kan være mere interesseret i en konkurrenceevneforbedring - til gavn for beskæftigelsen - end fagbevægelsen. Alligevel må det slås fast, at vi havde haft svært ved at hjælpe regeringen med dén manøvre, hvis ikke vi havde vidste, at Finansnloven - med den nødvendige sociale genopretning - samtidig faldt på plads.

Vi må se i øjnene, at Socialdemokratiet ikke har mulighed for at høste Gallup-gevinster ved at placere sig i "hængekøjen". Den luksus er forbeholdt partierne længere ude på fløjene!!
De resultater, vi kan skabe som opposition, kan ganske vist ikke sammenlignes med dét, vi kan udføre som regering. Her vil vort ambitions-niveau naturligvis være langt højere.
Politisk magt behøver dog ikke nødvendigvis at være noget, men har den ene dag - og mister den næste! Der kan meget vel være tale om en glidende proces. - Jeg tror, vi er midt i en sådan proces, der hastigt kan bringe os tilbage til såvel de reelle som formelle magtpositioner. - Netop derfor drejer det sig om at skubbe på udviklingen.
Vi må ikke gå hen og få samme forhold til regeringsmagten, som Tummelumsen havde til den fædrende gård. - At vi bliver nogle underlige særlinge i vor stræben efter den saliggørende tilbagevenden, for så vi til sidst at møde skuffelsen, når målet endeligt nås - og godset indtages igen!
At være det store, brede parti forpligter - når vi har en næsten kaotisk parlamentarisk

situation. Vi må gå den stenede vej. Til gengæld føler jeg mig overbevist om, at når vore Gallup-gevinster først begynder at melde sig, så vil de også være mere stabile end dem, vi kan konstaterer for det politiske livs skiftende stjerneskud. - Så vil de kunne holde årtier frem i tiden - fordi de bygger på et solidt fundament.
Derfor har vi al mulig grund til at holde hovedet koldt - at tro på os selv - og fortsætte ad resultaternes vej.
Bemærk, at vi er godt i gang med selv at sætte dagsordenen for den fremtidige udvikling. Derfor bliver det også stadig lettere at sætte fingeraftrykkene.
Realistisk betragtet må vi ganske vist erkende, at der findes politiske sager, der ikke giver mulighed for fingeraftryk. - Sager, der snarere giver mulighed for knubs - eller måske oven i købet beskidte fingre. Som regeringsansvarligt parti gennem menneskealdre ved vi det - bedre end nogen anden.
I udgangspunktet har jeg forståelse for synspunkter om, at det er den slags sager, regeringen selv skal have lov til at more sig med! Det er en del af en oppositions privilegium at slippe for dem!

Kommer vi igennem den teknisk afklarende proces - og viser der sig efterfølgende politiske realiteter for noget fornuftigt - skal vi imidlertid være opmærksom på, at bolden meget hurtigt kan blive spillet ind på politikernes bane! - Så bliver Socialdemokratiet aktiv medspiller.
For LO står det fortsat klippefast, at en arbejdsmarkedspension skal sikres via lovgivning. Det er forudsætningen for, at vi sikrer solidariteten og får alle med.
Lige så klart står det for os, at der ad politisk vej må sikres, den nødvendige samordning med de sociale pensioner - så helheden sikres.
Det store spring fremad på pensionsområdet kan derfor ikke gennemføres uden om Socialdemokratiet. Derfor er det en stor, fælles opgave og udfordring, der ligger foran os.
Vi skal i fællesskab rette op på ulighederne, mens det endnu kan nås. Det er en tikkende bombe, vi befinder os på for øjeblikket, hvor en tredjedel af lønmodtagerne sikrer sig gennem egne ordninger, mens 2/3 må nøjes med folkepensionen.
Vi skal samtidig sikre, at den opsparing, vi ved, det danske samfund skal bruge gennem de kommende år, kommer lønmodtagerne til gavn på et senere tidspunkt. - Vi må sikre os, at de opsparede midler bruges til iværksættelse af ny produktion, så

der bliver reel mulighed for at betale pensioner til os allesammen i fremtiden. Derfor er det et retfærdigt og naturligt krav, at vi også vil have indflydelse på midlernes anvendelse.
Alle disse hensyn lever vort fælles pensionsreform-forslag op til - Falder det på gulvet, står vi tilbage med de traditionelle, forslidte og perspektivløse midler til at fremme af opsparingen.
Jeg er vel vidende om, at det kan virke begrænset, hvor stor folkelig appel, der er i et pensionsreform-krav, som man først får et kontant udbytte af mange år frem i tiden. Som Svend Auken en gang har udtrykt det, er det ikke det mest "sexede" politiske budskab, vi har!